

ŠAJĀ NEDELĒĀ:

Rīt, 6. janvārī — Zvaigznes diena. Pie mums to vairāk pazīst kā Triju Ķēniņu dienu, Kunga parādīšanās dienu, kad, pēc dievkalpojuma baznīcā, ar kritu uz katrām durvīm jāuzraksta trīs burti — K, M. un B. Tie ir iniciāļi no triju austrumu ķēniņu vārdiem, kuri ieraduzi Betlēmes Zvaigzni un devās apseikt jaundzimušo Pestītāju. Betlēmes zvaigzne parādīties ik pēc 400 gadiem no Kristus dzimšanas. Tātad, piektā sagaidāma 2000. gadā. Pirmie to bija ieraduzījuši Kaspars, Melhiors un Baltazars. 1. janvāris bija Miera diena, Jaunavas Marijas — Dieva dzemdētājas svētki.

Zemnieku kalendārs. Šī ir veca Mēneša nedēļa. No Mežaža zīmes (22. decembrī sākās kalendārā ziema) tas "izies" pa Ūdensvīra, Zivju un sestdien jau būs Auna zīmē, varēsīm redzēt pieaugušo sirpiti. Kā jau ziemā (lai arī sniega sākumā nebija) jāiet meža darbos. Bet priedes un egles cērtamas jaunā mēnesī. Būvkoki gājami tā, lai krit uz ziemeļu pusi, tad tie būs cieti un neplaisās. Lopi kaujami nedēļas beigās, kad Mēness sirpītis kļūst redzamāks, tad gaļa būs sulīgāka, bet ne lieki piesātīnāta ar ūdeni. Vecs Mēnesis ir labs laiks lapu koku ciršanai, bet ja tos gribat izmantot būvkociem, no celmiem laidiet pret vēju, tad būs stiprāki un neplaisās.

JAUNGADA AKCIJA

Tā sākumā bija iecerēta kā Ziemassvētku priekšvakara pasākums, bet dažādu iemeslu dēļ bija jāatliek. Turklāt, lai kā kur mēs dzīvojam, Ziemassvētku gaidīšana un pavadīšana, Jaungada saņemšana ir svēts pienākums, kuri prasa nedalītu uzmanību, iedziļināšanos sevī, lielāku sevī tuvu cilvēku apjaušmi. Pēc Jaungada kļūstam brīvāki. Šī ir Latvijas Zemnieku savienības rajona nodaļas, akciju sabiedrības "Preiļu siers" un Zviedrijas kristīgās labdarības organizācijas "No sirds uz sirdi" (Foundation "Heart to Heart"), kuras mītnē ir Linčepingā, kopīgā akcija. Praktisko piepildījumu uzņēmis laikraksts "Zemturis", publicējot arī rakstu sēriju par iespāidēm. Šodien — pirmās.

ZEMNIEKA CENTIENI: KĀ PRET SIENU

Donāts Rožāns, Preiļu pagasta Kasrē, savā algotā darba mūžā bijis gan kolhoznieks, gan šoferis agroķīmiskajā uzņēmumā, apzinīgi veicis arī citus darbus. 1989. gadā viņš bija nolēmis kļūt par zemnieku — tolaik uz tādām skatījās gan ar apbrīnu par uzdrīkstēšanos, gan arī centās likt šķēslus, sak, sadrumstalo paju sabiedrību varenību, vai patriotiskāk nav turpināt kolektīvo lauksaimniecisko ražošanu. Bet D. Rožāns palika pie sava. Un tad viņam uzspieda represētā kaimiņa Jārāna zemes gabalu, vēl kādu no kaimiņu Ondzuļu un Mūrnieku bijušajiem īpašumiem, kopā 80 hektārus. Reljefs te tāds, ka lauksaimnieciski var izmantot nelielu daļu — stāvi pakalni mijas ar purvainām ieplakām. Tā jaunsaimnieks bija ieguvis 22 hektārus aramzemes, pārējā — dabiskās plavas, krūmāji.

Solījumu, kas nāca "no augšas", iedvesmots ķēras pie savu, tiem atbilstošu plānu pildīšanas, cerēdams un ticēdams, ka brīvais zemnieks no būs valsts pamatākmens, varēs līdzdarboties kopīgās labklājības veidošanā. Sākumā likās — uz šīm paugurainēm izdevīgāk audzēt aitas, uz to mudināja arī speciālisti. Iepirka Latvijas tumšgalvainās šķirnes aitiņas, ciltsdarba lietās palīdzēt solījās rajona zootehnikas speciāliste. Izaudzēja 12 dzīvniekus. Un izrādījās, ka no solītajiem labumiem nekā — nevienam nav vajadzīga ne vilna, ne gaļa. Izņemot piekļidušos vilkus, kuri saplosīja divas aitiņas.

Cieļīs fiasko šajā nozarē, D. Rožāns ieklausījās šķirnes sējumu audzēšanas propagandā un nolēma pamēģināt šajā virzienā. Mūsu novada zemnieki tradicionāli nodarbojušies ar maizes labības audzēšanu, arī viņš sīklipīgi saimniecībā "Ausma" šīs maīs pagastā iegādājās šķirnes rudzu sēklas. Nelielās platībās iēsēja ziemas kviešus, auzas — savām vajadzībām. Rudenī, kad va-

jadzēja saņemt atalgojumu par darbu, tas izrādījās tik niecīgs, ka rokas nolaidās. Kaimiņiene O. Dreiko no Daugavpils labības kombināta, kura veda, par kilogramu, pēc visiem norēķiniem, saņēma... pa 1 kapeikai.

— Es neiedrošinājos ierēties, — saka Rožāna kungs. — Degvielas vien, lai izaudzētu šo labību, bija jāizlieto par lielāku vērtību. Kur nu vēl sēklas cenas, darbs. Nolēmu izbarot lopiem.

Labu maizi no šiem miltiem arī izcept nevar, jo graudu kaltešanas tehnoloģija tam nav piemērota — pārkarst. Viņa mājās ir maizes krāsns, tēva laikos to cepuši jo garšīgu, tagad, no pašu izaudzētajiem graudiem cepot atlec garoza, mīkstums savējas pikā. Zemniekam, kurš pats audzē labību, maizei milti jāpērķ veikalā. Vai nav paradokss?

Gan sakarā ar to, ka papildam nu bija graudu, gan arī vēlreiz noticot valodām un piedāvājumiem par lopkopības attīstības izdevīgumu, Rožāns pievērsās piena ražošanai.

— Sākumā likās, ka nu viss būs labi, — piebilst saimnieks, — par kilogramu maksāja 12 santimus. Bet tad sakās kritieni un, kā saka, ar Dieva palīgu nonācām pie četriem santīmiem. Tos pašus vēl bija jāgaida pusgadu. Te nu atcerējāmies, ka, kā agrāk mums stāstīja, amerikāņu fermeri, lai nekristu cenas un nevēlēdamies par velti atdot savu ražoto produkciju, pienu lejoj jūrā. Vismaz ietaupās izdevumi par vešanu uz pārstrādi.

Ar šiem zaudējumiem sīkstais zemnieks tomēr vēl nebija, kā saka, notriekts pie zemes.

— 1992. gadā vēl, pēc speciālistu ieteikuma, viedu saimniecības grāmatu — vēlāk atmetu tai ar roku. Zaudējumi togad bija 400 latu. Citiem gadiem — vēl lielāki. Kur var nonākt ar tādu saimniecību, ja zemnieks, lai uz kuru pusi pagriežas, atdurās kā pret sienu?

Vēl viņš tomēr meklējās izeju, pievērsdamies cūkkopībai. No Madonas atvedis vaislai Latvijas baltās šķirnes cūciņas, to metienus izaudzējis nozāres ražošanas paplašināšanai. Zināms, ka Latvijā cūkkopība ir galas ieguves pamats, ātraudzīga. Pirmajā gadā vēl varējās samierināties, kad cūkgaļu no viņa iepirka par 1,20 latiem kilogramā. Bet tad sāka pāri robežām ieplūst lētā cūkgaļu un cena nokrita līdz 80 santīmiem par kilogramu.

— Vai tad man, zemniekam, tīšu prātu jāputina sava saimniecība, audzējot un ražojot to, kas nevienam nav vajadzīgs? Mans darba nez zaudējums, ja mana sarāžotā produkcija nevienam neinteresē.

Tas bijis pēdējais piliens šī zemnieka centieni kausā. Pagājušajā rudenī viņš apsēja tikai dažus hektārus — cik nepieciešams paša saimniecībai, tur minimālo daudzumu lopu.

— Pagājušajā gadā saslimu, tiku daļēji paralizēts, man piešķīra I grupas invalīditāti, — ar rūgtumu stāsta D. Rožāna kungs, — tas tad arī viss mans ieguvums. Ja negribētu vai neprastu strādāt, bet man taču patīk lauksaimnieka darbs. Uz savas zemes platības varētu būt par turīgu saimnieku, bet iznācis tā, ka vecumdienās pašam jāsaņem dāvanas. Zemnieks tagadējos apstākļos nekur un nekādi nevar tikt uz priekšu. Kaimiņiene Isajeva bija iesējusī eļļas linus, cerēdama uz ienākumiem: tika jau arī solīti laimes kalni. Izauga brangi, ar neredzēti lielām pogalām, mana ģimene gāja palīgā novākt. Bet galu galā izrādījās, ka sēklas nevienam tāpat nav vajadzīgas. Velti bija niekojusies.

A. Rancāns

NĀKAMAJĀ NUMURĀ:

- ♦ turpināsim savu Jaungada akciju
- ♦ arī J. Lozdas stāstījumu par lauku skolu vēsturi Latgalē.
- ♦ Mums ir jerskīeša Normunda Dimanta dzejoļu (topošās) grāmatīņas apskats,
- ♦ jauni padomi zemniekiem,
- ♦ SIA "Laukapgāde" šodienas atklāsmes,
- ♦ tāpat neliels stūritis novadnieku jaunradei.

10+DARBS=10000

Negribam pārbaudīt lasītāja pacietību un tūlīt atšifrējam šo virsrakstu: runa būs par Preiļu vēstures un novadpētniecības muzeja desmit pastāvēšanas gadiem, kas tam apritēja 1. janvārī, par jauko un izdarīgo darbinieču paveikto šajā laikā un rezultātu — 10000 eksponātu, no kuriem visi savākti tepat mūsu novada pagastos. Neatīkst unikālu sadzīves un kultūras priekšmetu, darba rīku un ievēribas cienīgu mākslas darbu.

Tātad, 1984. gada 1. janvārī toreizējā LPSR Kultūras ministrija beidzot parakstīja lēmumu par vēstures un lietišķās mākslas muzeja atvēršanu Preilos. Vārdu "beidzot" šeit lietojam tālab, ka citos rajonos jau labi sen pastāvēja līdzīgi muzeji, mūsu rajonā, kurš nodibināts 1951. gadā, nebija. Vajadzība tika pierādīta neatlaidīgi.

Muzejs nodibināts, bet tam nebija ne telpu, ne arī fondu. Direktore Tekla Bekeša un fondu glabātāja Silvija Ivanovska savu darbību iesāka rajona kultūras nama foaje labajā pusē, kur tagad ir veikals "Tikla". Abas darbinieces izrādījās caklas un pirmajā gadā savāca jau 300 eksponātus. No nulles līdz trim simtiem. Vēlāk — vairāk. Tagad var rēķināt, ka gadā to klāsts audzis par apaļu tūkstoši vidi.

Vēlāk atbrīvojās bijušās Preiļu pils sarga namiņš pie parka galvenajiem vārtiem. To izremontēja un 1987. gadā muzeju pārcēla uz šjieni. Kur tas rodams arī šodien. Blakām ir kāda, zilganpelēkā krāsā ietērpta ēciņa, kurā, kā pamatīgi piestukētā makā, glabājas daļa no fondiem. Citi — galvenajā ēkā. Tā jāraksta pēdējās, jo arī te viss stipri sabīvēts, pat lielākajā no istabām, kur ir līdzstrādnieču un direktora darba kabinets, viņas "dzīvo" fondu vidū.

Lai uzskatāmi varētu parādīt savāktās materiālās vērtības, rīkot tematiskas izstādes, mācīt apmeklētājiem cienīt savu novadu un vispār dot tiem zināšanas par dzimtas puses vēsturi un tagadni, nav iespējams. Katrs eksponāts, lai to cilvēks varētu uzvert vizuāli, prasa zināmu telpu. Bet muzeja stendiem, vitrīnām vajadzīgi paskaidrojoši teksti, laikmeta atainojumam — dokumentu izvietojuma plānšetes. Te ir tas gadijums, kad "prece" jāparāda iespējami labāk.

Ir bijuši projekti, arī par naudu veidoti, muzeja pārvešanai uz tagadējam pils drūpām, atjaunojot ne tikai tās bijušo cēlāju un saimnieku grāfu Brohu laikmeta garā, attiecīgi pieskaņojot parka noformējumu, bet arī pieticīgāki projekti — par rotundas tipa kapliču turpat līdzās. Visi palikuši tikai uz papīra. Savu pirmo nozīmīgāko jubileju muzejs sagaidīja pa vecam — šaurībā. Darbnieces sūdzējās, ka tādi apstākļi, kādos jāstrādā, nemudina uz novada vēstures un kultūras izpēti, uz jaunām ekspedīcijām uz pagastiem. Nav jau arī kur novietot (nerunājot par izvietošanu) savāktos materiālus.

Tā pastāvēšanas gados daudz maz apsekti, rīkojot ekspedīcijas, Rušonas, Aglonas, Preiļu, Riebiņu un Upmalas pagasti. Diezgan vienpusīgi, jo tas bija mūsu sociālisma laikmets, kas nodarbojās ar pašslavināšanos, visu citu noliedza. It kā mums nebūtu ne citu laikmetu, ne citu vēstures liecinieku, citu varoņu. Bet jau arī tad muzeja darbinieces nemeta prom ziņas, foto un citus dokumentus, kuri valdošo iekārtu izgaismoja pavisam no citās pusēs. Muzejā ienāca materiāli par Latvijas neatkarības pirmajiem gadiem, par cilvēkiem, kuri novada godu bija augstu pacēluši gan pirms vienas, gan otras okupācijas, kuri arī pēc tam, izgājuši cauri pārestībām un fiziskām šausmām, turpināja palikt nesalauzti. Tieši muzejs bija tas, kas mums no jauna atklāja slaveno novadnieku lidotāju Jāzepu Baško un nenogurdināmo cīnītāju par novada izglītošanu, kulturizēšanu Aloizu Broku, apgaisotāju Nikodēmu Rancānu un Latvijas robežu sargātāju Ignatu Beču, daudzus citus.

Tagad muzeja direktors amatā Regīna Pastare. Viņa pēc darba stāža ir jaunākā. Raksturojot savu kolēģu veikumu, teica:

— Milzīgi daudz neatrisināmu problēmu, ar kurām pašas nejaudājām tikt galā. Mūsu darbs paralizēts gan tālab, ka muzejam trūkst līdzekļu, gan telpu saurības dēļ. Cik varam, sadarbojamies ar skolām, rīkojam ceļojošās tematiskās izstādes — gadā vismaz divas. Rakstām preses izdevumiem par svarīgākajiem novada vēstures notikumiem, par cilvēkiem.

Un sarunas noslēgumā sirsnīgi piebilda:

— Gribam, lai esam vajadzīgas cilvēkiem un lai iedzīvotāji aktīvāk atbalsta mūs.

A. Mežmalis

VECĀ GADA ATSKAŅAS

* 1994. gada nogalē akciju sabiedrība "Preiļu siers" pieņēma lēmumu šogad I ceturksni piena iepirkuma cenas noteikt: 5 santimi par I un II šķirās produktiem, un 6 santimi — par augstākā labuma.

* Izmantojot subsidijas, ienākumus no produkcijas realizācijas, a/s "Preiļu siers" sedz parādus piena piegādātājiem par 1994. gada jūliju un daļu augusta. Atlikusi šī parāda daļa uz laiku tiek iesaldēta, to segs paralēli kārtējiem norēķiniem. Šogad piena piegādātājiem maksās tūlīt un ne vēlāk kā mēneša laikā.

* Šodien no Zviedrijas atgriežas 70 Latvijas bērni, kuri tur pavadīja ziemas brīvdienas. Viņi pie pazīstamām un iecienītām ģimenēm viņpus Baltijas jūrai devās pirms Ziemassvētkiem, daudzi jau uz pazīstamām vietām. Šajā lielajā

pulkā bija arī vienas Preiļu pusē zināmas ģimenes bērni. Skarbajam liktenim bija iepatīcies Grauziņu meitenes un puiku atstāt bez vecākiem, bet viņi nav pazuduši, paši ir ļoti labestīgi, atbildīgi izturas dzīvē un sabiedrībā. Inga mācās Rīgas 5. medicīnas skolā, Anita pašlaik ir Livānu 1. vidusskolas 12. klasē un Raimonds — Jaunaglonas mehanizācijas vidusskolā. Šoreiz viņi visi kopā brīvdienas pavadīja zviedru zemē.

* Šī gada un Janvāra pirmā dienā Preiļu slimnīcā tiek uzskatīta par "melno": līdz pulksten sešiem vakarā reģistratūra uzņēma 20 pacientus. Lielākais vairums no viņiem bija gados vecāki cilvēki, kuri, par spīti saslimšanai un slimībai bija gribējuši "neapgrūtināt" ārstus un gaidījuši, līdz ar to pasliktinot gan savu pašu stāvokli,

gan ārstešanu — slimības ielaistas. Kaut gan tajā pašā laikā slimnīcā kā pieņemšanas, tā visas citas nodaļās strādāja nepārtrauktā režīmā. Te nu vietā atgādinājums: kas par tevi rūpēsies, ja ne pats.

Bet bijuši arī neattaisnojami gadījumi. Kādā ģimenār vecāku klātbūtnē bērns applaucējies verdošā ūdenī. Arī mediķi aizmirsuši doto zvērestu. Kaut arī nelaimes gadījuma vaininieks bija pats 1973. gadā dzimušais sīkukalnetis Artis B. (viņš autosadarmsmē ieguva galvas traumu un sadragātu kāju), notikumam tuvākā slimnīcā bija Varakļānu, taču tur, uzzinājuši, ka jaunais puisis ir no Preiļu rajona, turklāt iereibis, ar to pašu mašīnu, neuzliekot kājai šinas, aizstūjta uz Preiļu slimnīcu, nepainte-resējoties pat par viņa vispārīgo stāvokli.

NO DVĒSELES UZ GLEZNU

Kad aizvadītā gada nogalē Riebiņu pagasta zālē skatījās priecēja Inīta Sabanskas gleznu un zīmējumu izstāde, autore apmeklētājiem teica:

— Jutos vajadzīga savās mājās.
Tur bija jauki mazformāta grafikas darbiņi, tverti ar drošu roku priekšmetu un portretiski ieskicējumi, tur bija arī gleznas — gan par konkrētām tēmām, noskaņu un dabas ainavas, kas saprotamas arī bez parakstiem, gan autore iedomu un gara redzējumu tēli. Bija arī kāda, pēc mūsu uzveres, abstrakta glezna, bet Inīta, sniedzot paskaidrojumus, par to runāja ilgāk un miļāk.

Viņai svarīgāks pats gleznošanas process, šis darba bija kā eksperiments, kā rokas veiklības un fantāzijas lidojuma sintēze. To radījusi pilnīgā tumsā, neredzot krāsas, ļaujoties gadījuma un nejaušības vilinājumiem.

— Te ir visa mana pagātne, tagadne un nākotne. Gribēju notvert savu garu un miesu, — tā viņa. Skatījās katrs savādāk to uzver. Kā arī pašu cilvēku.

— Divus gadus sapņoju par savām debesīm, par to traktējumu krāsās, nu izdevies "notvert" un esmu bezgala laimīga, ka tā iznāca, — arī šie ir jaunās mākslinieces vārdi.

Viņa mācījies Daugavpils Pedagoģiskajā universitatē, zīmēšanas kursos, bet par Mākslas Akadēmiju vēl nedomā.

— Kā mani vadīs Dievs, tā arī būs. Labāk gribētu mācīties no konkrēta cilvēka.

Viņas materiāli ir papīrs un kartons, tuša un ogle, krāsainie vaska krītiņi, eļļas un akvareļa krāsas. Riebiņos tā bija pirmā izstāde, vispār "izrādīšanās" daudz vēl nav bijis un izstāžu pieredze maza.

I. Sabanska tagad dzīvo Ulbrokā, bieži ciemojas pie radiem Riebiņos. Vienā no tādām reizēm bija atvedusi gan šo izstādi, arī veselu pantomimas priekšnesumu programmu uz pašu sabiedrības "Turība" plašās skatuves. Inīta sadarbojas ar jaunatnes teātri "Stari", tur izveidojusi meiteņu pantomimas grupu.

Šo koncertu ievadīja Riebiņu vidusskolas bērnu folkloras ansamblis "Jumalāni", ko vada Jānis Krumpāns un ansamblīti ar dziedrām balstīnām tā bija pirmā publiskā uzstāšanās. Tad sekoja četru meiteņu tēlojumu sižeti, kas bija tikpat skaidri, kā viņas grafiskie zīmējumi. Pantomima jau arī ir sava veida grafika — kustību grafika.

Meiteņu kvartets parādīja kādas divpadsmit eīdes — kompozīcijas "Lūgums", "Mākslas cienītāji", "Mūzika", "Gaismas spēle", "Lidojums ar gaisa balonu", "Sacensības", "Viru valoda", "Slēpotāji", "Robotu deju", kā arī citas. Riebiņieci neatcerējās redzējuši agrāk ko tik jauku.

NŪVODNĪKA PĪMINEI

TRYMDAS LATGAĻU PATRIARHS

Trymda palik tukša; vīns pēc ūtra aizt myužēibā leli latgaļu trymdinīki - patriarhi. Līkās - šys jēdzīns pats par sevi izplēnēs; vīneigi - pošreizejūs aizgōjējus navarim apzeimūgōt "miris svešumā", bet go vēl jōsoka "miris trymdā", jo trymdas situacija vēl nav līka: doži trymdinīki vēl navar mīreigi atsagrīt dzimtinē. Bonificijs Briška vysu trymdas laiku beja nasamīrynojams ceineitōjs par Latgolas breiveibu naatkareigā Latvijas valstī un latgaļu tīseibom. Taidis jys beja leidz pādejā laikam. Navarādams dreiz atsagrīt; Bonificijs Briška myra 1994. goda 2. oktobrī Džeksonvilē (Jacksonville), Floridā.

Bonificija Briškas dzymtō vīta ir slovonī Varakļōni, kur jys 1902. goda 30. oktobrī, Kozsalīšu cīmā, pīdzymst kai jaunōkais dāls Jōņa un Lucijas Brišku saimē. Kai tūlaik beja parosts, pyrmō skūla jam beja pi mōtes rateņa, burtojūt lyugšonu grōmotā. Tōlōk Bonificijs ir mōcejs Varakļōnūs, Pīterpīlī un Rēzeknē. Naatkareigōs Latvijas laikā gōjis skūlōs Reigā un Jelgovā. Bonificijs ir īsōcis medicinas studijas, bet tod pōrgōjis uz Jelgovas Lauksaimniecības akadēmiju, un tū beidzis ar agronoma gradu 1942. godā.

Bēglu gaitōs Bonificijs Briška nūnōk Meklenburgā, Vōcijā, un leidz kara beigom strōdoj par statistiki lauksaimniecības produkcijā, bet tod pōrsaceļ uz Eslingenu, tur latvišu kolonijā ir uzjūnumu daļas vadeitōjs un jau īsastōj AN organizācijas dinastā. Īceļōjis ASV, Briška vyspyrms ir laukstrōdnīks, tod sameklej cytu dorbu un uzsōc studijas Ņujorkas valsts universitatē bibliotekaru zynōtnēs. Briška studijas beidz ar Māstera gradu, palik universitatē dorbā par bibliotekara paleigu, vāļōk par mōceibspāku.

Bonificiju Brišku nu skūlas sūla saista politika: jau Pīterpīlī jys pōrdzeivoj Krīvijas revolūciju, dzēr leliis revolucionaru runas, sūlejumus un mežūneibas. Draugu pulkā jys ir pret revolucionarim, atbolsta meņševikus. Revolūcijas terors jū atbauda, jys atsagrīt tāva sātā. Jaunajā Latvijas valstī Briška leidzdorbojās Latgolas Kristeigū zemnieku un katōļu partijā, ir referējis naskaitamōs sēdēs un sapuļēs. Nōkūt 15. maja apvārsumam, Briška jau ir partijas CK sekretars. Tōlōkūs un karu godūs Briška politiskā darbeibā vairs napīsadola. Tikai trymdā jys ōtkon aktivi īsasaista latvišu katōļu organizēsonā, ir Katōļu savineibas un Latvišu katōļu organizaciju savineibas vadeibā. Bet tod ar 1953. godu jys atstōj politiskū dorbu, jo saskota, ka nav izredžu apvīnōt dažāidus uzskotus. Briška sōc nūsadorbōt ar vēstures pētīneibu.

Bonificijs Briška jau studiju laikā sōcis raksteit latgaļu presē: žurn. "Zīdūnis" u.c. Politiskā ivērzē jys roksta laikmeteigus fejtonus suleigā, atjauteigā volūdā ar pseudonimim Strīču Joseljs vai Asars. Briškas pyrmais ivērojamais dorbs ir "Latgali politikajōs patmaļōs". Tamā jys sekmeigi parōda latgaļu politikas vēsturi šō gadsymta pyrmajā pusē. Dorbā itvarts daudz jauna vēsturiska materiala, personeigi nūvārōjumi un liceibas. Vārojamas jaunās vēsturiskas apceres metodes, kas izaceļ teiši trymdā. Autora atziņās: Latgolai Latvijas breivvalsts laikā bejis kolonijas liktens, Latgolas politika atraideita, Latgolas tīseibas pamosam apcērptas. - Briškas nōkušais dorbs "Humoreskas" izdūts 1965. godā. Tamā autors graiza latvišu trymdas dzeives nabyušonas, kur sastūp teiri ciļveceigas vōjeibas, koč cītēji ir latgaļi.

Bonificija Briškas golvonais dorbs ir vēsturisku pētejumu krōjums "Latgola - muna Tāvzeme", izdūta 1984. godā, 396 lpp. Sōkuma dorbā autors izīt nu Sarmatijas kai valstiskas vīneibas jēdzīna, kas teik uzskateits kai daudz tauteību un volūdū izeļsmes vīta, rōda Latgolas un latgaļu liktiņus Nestora hronikas gaismā un nu tō secynoj "Kas ir latviši?" - Tōlōk, izejūt nu vītu vōrdū raksteibas, autors rōda ogrokōs latgaļu apdzeivōteibas austrumu rūbežu. Nōkušais ir naporosti interesants pētejums par "Lubōna jyuru un Varkas ūstas liktini" XVI nūdaļōs. Vysus traktatus te nav īspējams pīminēt: šys dorbs ir eista Latvijas un Latgolas vēstures, kai arī saimsteibas dzeives nūtykumu enciklopedija.

Bonificijs Briška leidzдорbovōs vysūs trymdas latgaļu pasōkumūs, un it seviški aktivi Latgaļu Pētīneības Instituta un Latgaļu raidejumu komitejas vadeibā. Jam seviški nūpalni Latgolas vēstures un kulturvēstures dokumentacijā, Latvijas parlamentarisma laika interpretacijā un Latgaļu politikas vēstures izveidōsonā. Taišni šāmā laikā, kod atjaunoj Latgolas seju, mums pītryuks ivērojāmō zynōtnīka - myusu patriarha padūma. Anatoļs Spūlāns

VĒSTURES LAPPUSES ŠKIROT

Jānis Borodā

LATGALES ZEMNIEKU SKOLU SĀKOTNE

(Turpinājums. Sākums Nr. 1)

Reizē ar krievu zemniekiem 1861. gada 19. februārī arī triju Latgales apriņķu zemnieki ieguva personisko brīvību. Reformas rezultātā viņi pastāvīgā lietošanā saņēma tos zemes gabalus, ko bija apstrādājuši pirms. Par zemes lietošanu bija jāpilda kļausās un jāmaksā nodevas, un tikai neliels zemnieku skaits noslēdza līgumus par izpirkšanu. Līdz tam laikam viņi atradās "pagaidu atkarībā", tas ir, joprojām bija atkarīgi no muižniekiem. Reformu uzņēma ar protestiem un atklātiem nemieriem, tie un 1863. gada sacelšanās Polijā carismu piespieda grozīt politiku zemnieku jautājumā. 1863. gada 1. martā valdība izdeva rīkojumu, ar kuru likvidēja "pagaidu atkarību" — atbrīvoja no kļausām un nodevām. Bija obligāti jāsaik izpirti piešķirtie zemes gabali.

Pēc dzimtības atcelšanas kapitālisma attīstība spīgtāk iezīmējās arī Latgalē. Sevišķu nozīmi ieguva dzelzceļa satiksmes attīstība. 1861. gadā atklāja Rīgas—Carīnas līniju, kas Baltiju savienoja ar Iekškrīevijas plašajiem izejvielu avotiem. Tirdzniecībā pakāpeniski iesaistījās arī Latgales apriņķi.

1963. gada poļu sacelšanās maz ietekmēja Latgales skolu dzīvi, lai gan uz tās teritoriju attiecināja Viļņas ģenerālģubernatora bargos rīkojumus. 3 sestās klases skolēnu izslēgšana no Daugavpils ģimnāzijas, salīdzinot ar 86 izslēgtajiem Minskā, 39 Viļņā un 10 Šauļu ģimnāzijā drīzāk liecināja par gadījuma aizraušanos, nekā organizētu uzstāšanos. Tāpat arī Rēzeknes apriņķskolas skolotāja žēlošanās, ka skolnieki nemācās vēsturi, drīzāk var uzskatīt kā palaidnības, nevis protesta apliecinājumu.

Tomēr represijas saglabājās. 1864. gada 17. decembrī Viļņas mācību apgabala kurators paziņoja, ka pēc izglītības ministra norādījuma apgabalā izbeigta poļu valodas mācīšana. 1865. gadā no darba atlaida visus katolītīgos skolotājus un skolu darbiniekus, pie-

draudēja sodīt visas personas līdz 100 sudraba rubļiem par poļu valodas lietošanu sabiedriskās vietās (veikalos, kafejnīcās u. c.), necienības izrādīšanu pareizticībai un valdībai, organizētu skolas neapmeklēšanu. Ierobežoja poļu tautības iedzīvotāju pielaišanu pie pārbaudījumiem skolotāju tiesību iegūšanai, noteica jaunu kārtību katolu reliģijas skolotāju pieņemšanā (obligāta policijas apliecinājums par politisku uzticamību).

Tomēr pats nopietnākais trieciens, kas skāra latviešu iedzīvotājus, bija 1864. gada aizliegums iespiest grāmatas latīņu burtiem, to vietā nosakot lietot krievu alfabētu. Pirmā solis šajā virzienā bija Rīgas garīgā semināra absolventa N. Sokolova sastādītā un 1864. gadā izdotā latviešu ābecē ar krievu burtiem. Tās saturs ir daudzpusīgs: lūgšanas, baušļi dziesmas, arī tautas dziesmas, stāsti, pasakas, parunas. Teksts sniegts pa lielākajai daļai paralēli — krievu un latviešu valodā. Vēsturnieks J. Bērziņš savlaicī norādīja uz ābeces kļūdām: tā domāta katoliskajiem latgaliešiem, bet rakstīta vidusdialektā, lūgšanas un baušļi latviešu valodā doti pēc katolicisma prasībām, bet krievu valodas teksti — pēc pareizticības.

Nākamais solis krievu burtu propagandā bija J. Sproģa 1866. gadā sagatavotais un Viļņas mācību apgabala izdots kalendārs 1867. gadam. Tas bija domāts lietošanai ne tikai Latgalē, bet visā Latvijā kā katolītiem, tā pareizticīgajiem un luterāņiem, tāpēc bija atrodamas visām šīm konfesijām domātas ziņas. Kalendāra pielikumā galvenokārt ir izvilkti 1861. gada likums. J. Sproģis bija beidzis Rīgas pareizticīgo semināru, studējis Pēterburgas garīgajā akadēmijā. Viņš uzskatīja, ka augšzemnieku dialekts savu laiku Latgalē pārdzīvojis, tādēļ kritizēja N. Sokolova ābeci un aizstāvēja paša izveidotā kalendāra valodas principus. Arī J. Sproģa kalendāra izdošanu līdz 1875. gadam finansēja Viļņas mācību apgabals. Vēlāk izdošanu pārtrauca, jo to nepirka.

(Turpinājums sekos).

Uzmanības apliecinājums

Nedēļas laikraksta "Zemturis" bezmaksas gada abonents piešķirts Ilzes un Jāņa Kotānu ģimenei Līvānos, Rīgas ielā 8a, dzīvoklis 33. Redakcija sveic viņus Jaunajā, 1995. gadā un novēl panākumus vecākajai meitai, kura mācās Viesītes lauksaimniecības skolā, viņas trim māsīņām un brālītim, kuri vēl nemācās, īpašus panākumus vēlot tētim un māmiņai, kura kopj ģimenes jaunāko atvasi.

Tāpat gada abonentu dāvinām Anītas un Jāņa Rumpu ģimenei Rožupē, Bērzu ielā 13, vēlot panākumus šajā gadā viņu pieciem mazajiem mantiniekiem.

Redakcijas simpātijas pieder arī Anītas un Voldemāra Onužānu ģimenei Galēnu pagasta Maltas Trūpos. Apsveicam ar Jauno, 1995. gadu, novelam pašiem labklājību, visu ieceru izdošanos un visiem pieciem mazajiem mantiniekiem — augt vecāku cienīgiem.

Pieņemiet mūsu cieņas apliecinājumu!

KĀ NĀK STIPRĀS ĢIMENES

Starp to attēlu, kas fotogrāfijā redzams pie sienas, un draudzīgā pāra uzņēmumu tagad ir seši gadu desmiti. Toreiz tika "iemūžinātas" vienkārši kāzas, tagad — dimanta. Un šie gadi nav bijuši tie vieglākie — mainījušies laikmeti, mainījušies dzīves apstākļi, saulainās dienas mijušās ar mākoņainajām, bet Želvu ģimene saglabājusi savu monolīto stiprumu.

...Viņi apprecējās tieši valsts svētku dienā — 18. novembrī. Kāzas lepņas nerikoja, mājās iztika ar īsti laucīnieciskā garā klātiem galdiem, toties Aizkalnes pagasta centrā jaunā pāra laimei bija daudz liecinieku. Baznīcā sapulcējās aizsargu vienība un ciematnieki, jo līgavaiņa tērpā pie altāra stāvēja baznīcas kora dziedātājs un vietējo ūdenszirnāvu

strādnieks, ko pazina vai viss pagasts, Jānis Želvis. Tieši viņam un līgavai bija vēltas dziesmas, ko kora biedri noskandināja baznīcā, ērģeļu pavadījumā. Tad draugi bija sarīkojuši nelielu mielastu turpat kroga telpās — šai iestādei Aizkalnē nebija sliktas slavas, telpu pietika.

Līgavas tērpā bija vienkārša vietējā meitene Rozālija, kuras skaistums un izveicība bija apbūrusi dzirnavnieku. Viesību galdu dalībniekus lauku mājās nofotografēja kāds, tagad jau nezināms fotogrāfs. Viņa darbs laika gaitā krietni nobrūnējis, lai arī veikts kvalitatīvi. Tur redzami cilvēki vai nu savā dzimtajā pusē zem vēlēnām, vai tikuši aizvesti tālu prom no tēvu mājām, starp dzīvajiem tikai nedaudzi. Dimanta kāzas uzņemtas krāsai-

nā videolentē un tur uz ekrāna jau daudz jaunu seju, abu gaviļnieku bērni un mazbērni.

Nav bijusi mierīga dzīve šajā mājā pie Korsikovas — Aizkalnes ceļa, dažādi ļaudis un laikmeti te braukuši garām. Māju, ko Jānis mantoja no sava tēva, pārbūvēja par modernāku, ar lielākiem un gaišākiem logiem. Viņš pratis nosargāt arī sīciņo birztaļiņu ceļa viņā malā, kurā toreiz bija tikai tādas rikstītes vien, tagad — spēcīgi bērzi.

Tā viņi divatā ar Rozāliju saglabājuši arī savu ģimeni. Varbūt, ka, skatoties uz bērziem, tā augusi un kļūvusi stiprāka. Bet varbūt ka bērzi siktstumu un dzīvošanas kāri smēlušies no cilvēkiem? Tā vai citādi, bet abas ceļa malas šajā vietā ir stipras — koku un cilvēku ģimenes.

Jāņa Silicka foto

“Šī zeme ir mūsu un citas mums nebūs... Būsim modri. Neaizmigsim savā liktenstundā”.

ZIEMASSVĒTKU TĒZES

(Uzrakstīts 1992. gada Ziemassvētkos un caur laikrakstu “Pavalstnieks” iedotas rokās LR Pilsoņu Kongresa 12. sesijas delegātiem 16.03.93.)

(Vēlreiz rakstījis 1994. gada Ziemassvētkos). PILSONU KONGRESS IR LATVIEŠU TAUTAS BRĪVĪBAS IDEJA.

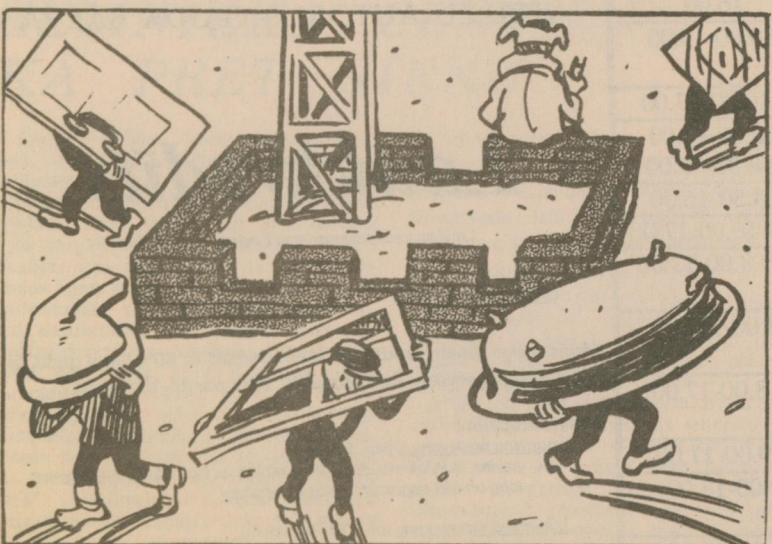
Īss, pilnāmā gausumā laika spridzi palicis līdz Latvijas vēsturei paverdzināšanai. Tie, kas par savu darbības mērķi uzskata — “nodrošināt latviešu tautas izdzīvošanu un turpmāko attīstību”, bet par uzdevumu — “atjaunot 1918. gada 18. novembrī proklamēto Latvijas Republiku”, pēc būtības iestājas par valsts veidojumu, kur latviešu tautai atvēlētās tikai eksistences tiesības.

Otrs iemesls ir Pilsoņu Kongresa un tā pilnvarotās Latvijas Komitejas nevēlēšanās atzīt sevi par politisku centru. Esošās partijas un kustības mākslīgi tiek dalītas “kreisējās” un “labējās”.

Gandrīz kreisajā spārnā. Labais spārns ir tikpat kā tukšs, kas nosaka ne tik daudz to, ka nav konfrontācijas, cik to, ka nav kas reāli aizstāv latviešu intereses. Vadošās kustības ir veidojušas moksli opozicijas, lai izstumtu Pilsoņu Kongresu no “Centra”.

votajā avīzē numurā (skat. “Lauku avīzē” 22.01.93. “Izņēmuma stāvoklis Latvijas Komitejai”) — kuma lietu reizi apliecinā, ka vismaz Pilsoņu Kongresa balsojuma imitācija varas struktūrām ir bijusi dzīvības un nāves jautājums — lai sevi saglabātu un pasavulvarētu — stāties it kā tautas vārdā.

šu tautas brīvības ideju, neļaujot Pilsoņu Kongresam atstāt pašu vēlējamu organizācijai kādā Politiskajā Centru. Tālākajā rīcībā jāievēro šādi orientieri (kad Pilsoņu Kongress ir izpildījis savu uzdevumu, sākas brīvvalsts celtniecība).

PRIHVATIZĀCIJA

Tā katram kaudzēs krātas Pie mājās noliktavas. Mums neienāk ne prātā, Ka skaisti gan tas nava.

P/S “Straume” ražotā produkcija un to cenas uz 01.11.94.

Table with columns: Mērvien., Cena, Ls, + apr. nod., Galīgā cena, Ls. Lists various mineral and protein supplements with prices.

firmas “Provimi” piedevu “Protek” kg 0.24 0.04 0.24

Table with columns: Cena, Ls, Cena (iesk. apr. nod.), Ls/t. Lists various feed products and their prices.

AITAS ZIEMĀ

Laima Spalviņa Trūcīga ēdināšana vai atsevišķu barības vielu nepietiekamība pirmkārt atsaucas uz aitas vilnu — biežumu, garumu, kvalitāti.

stīna. Savukārt, ja aitas tur tumšās un drēgnās telpās, jāpalielina D un A vitamīna, kā arī karotīna normas.

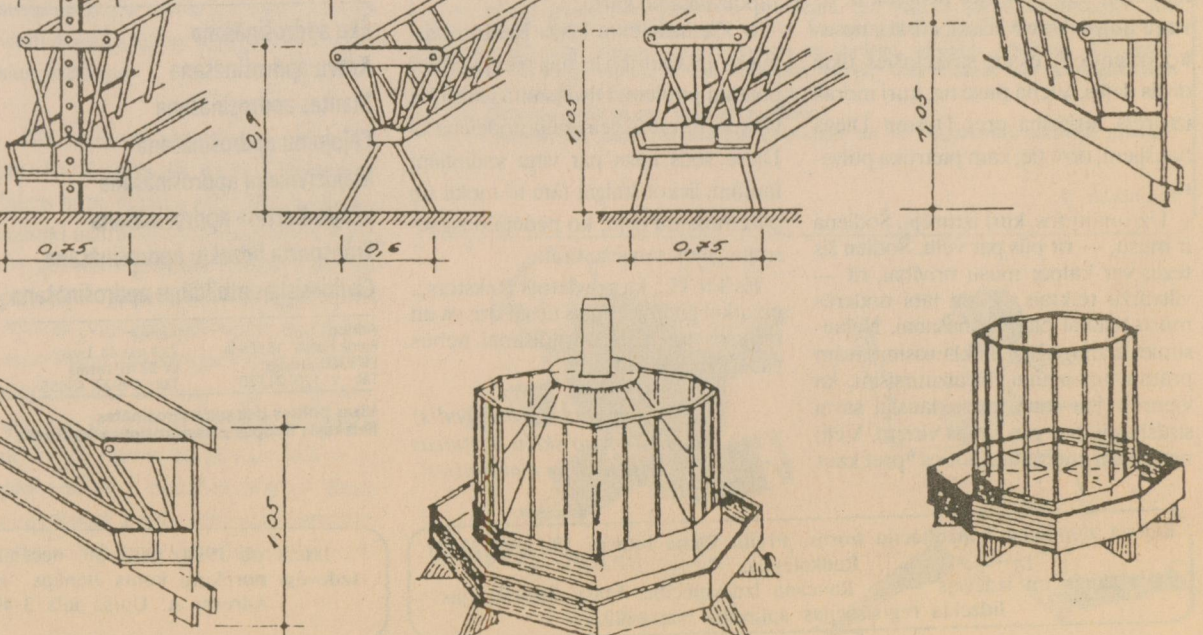
Lai apmierinātu vajadzību pēc mikroelementiem, ziemā aitam regulāri dod lapu koku zaru un atvašu slotiņas, apšu sag, skuja, kā arī sāls un mikroelementu briketes.

vidēji dienā jāsaņem deva, kurā ir 2,0—2,2 barības vienības un 200—220 g sagremojamā proteīna.

un ir mierīgas, ja tos stingri ievēro. Parasti baro divreiz, bet jēru mātes zīdīšanas laikā — arī trīsreiz dienā.

BARĪBAS GALDU VARIANTI PĒC SAIMNIECĪBU VAJADZĪBĀM UN IESPĒJĀM

Table with columns: Barības veids, Barība 1 aitam ar jēriem dienā, kg. Lists feed types and quantities for winter and summer.

LAUKSAIMNIECĪBAS KONSULTĀCIJU CENTRS

Rajonu birojū adreses.

N. p.k	Rajons	Indekss	Adrese	Tālrunis	Konsultants	Pieņemšanas laiki
1.	Aizkraukle	LV - 5101	Lāčplēša 1	(251) 22579, m.23473	Rīta Reisa	O 8.00-17.00
2.	Alūksne	LV - 4330	Pils 27	(243) 23872, m.21932	Ļina Rakstiņa	C 8.00-17.00
3.	Balvi	LV - 4560	Brīvības 46a	(245) 22858	Arnis Lapss	O,C 9.00-17.00
4.	Bauska	LV - 3900	Ūzvaras 3	(239) 27211, m.42095	Atis Slakteris	P 8.00-17.00
5.	Cēsis	LV - 4100	Bērzines 6	(241) 25324, 22048, 22749,m.25419	Mārģers Gaiss	O 8.00-16.00
6.	Daugavpils	LV - 5407	Rīgas 4, k. 312.	(254) 21122, 23539, 21778, m.94284	Viktors Kalāns	P,Pt 9.00-16.00
7.	Dobeļe	LV - 3700	Brīvības 15	(237) 22579, 22400, m.23161	Biruta Rozenbaumā	P 9.00-16.00
8.	Gulbene	LV - 4400	Ābeļu 2	(244) 23330, 22880	Guntis Blūms	P 8.00-17.00
9.	Jēkabpils	LV - 5201	Dambja 19	(252) 33525, 32113 m.34941	Astrīda Vilciņa	8.00-17.00
10.	Jelgava	LV - 3001	Pasta 37	(230) 27831	Mārīte Zariņa	P 8.00-17.00
11.	Krāslava	LV - 5650	Skolas 7	(256) 23912, m.23412	Tatjana Sotņikova	8.00-17.00
12.	Kuldīga	LV - 3300	Pilsētas lauk. 4, k. 317., 303.	(233) 23519, m.22293	Ilze Šulca	P,C 8.00-17.00
13.	Liepāja	LV - 3400	Graudu 27	(234) 91890, 24117 m.91764	Imants Ronis	P 9.00-17.00
14.	Limbaži	LV - 4000	Jūras 58	(240) 22077, 23396 m.65100	Astrīda Mangale	P 8.30-17.00
15.	Ludza	LV - 5710	Raiņa 16	(257) 22153, m.25417	Biruta Abricka	8.00-17.00
16.	Madona	LV - 4820	Veidenbaumā 1	(248) 21267, m. 23602	Marija Puiše	P,T,Pt 8.00-16.00
17.	Ogre	LV - 5000	Brīvības 48	(250) 21105, 45090 m.47052	Emīlija Loka	P 9.00-17.00
18.	Preiļi	LV - 5350	Raiņa bulv. 19	(253) 22391, m.21776	Māris Liniņš	P 10.00-17.00
19.	Rēzekne	LV - 4600	Brāļu Skrinu 11	(246) 23204, 25196 25224, m.35624	Jānis Lumpovs	P 8.00-17.00 Pt 8.00-12.00
20.	Rīga	LV - 1026	Rusova 1	(22)368950, m.412932	Pāvils Lapiņš	P 8.30-16.00
21.	Saldus	LV - 3850	Viesnīcas 1	(238) 22480, m.21009	Gunārs Rolis	P,Pt 10.00-17.00
22.	Talsi	LV - 3250	Kareivju 7, k. 416.	(232) 22127, 22433 m.21335	Velta Ludiša	P,Pt 8.00-12.00
23.	Tukums	LV - 3100	Pils 14	(231) 23452, 22731 m.26073	Ludmila Krastiņa	8.00-17.00
24.	Valka	LV - 4750	Semināra 8	(247) 23341, 23495 m.24921	Aigars Rocis	O 8.00-17.00
25.	Valmiera	LV - 4200	Tērbatas 1	(242) 31789, m.21440	Vija Rozīte	P 9.00-17.00
26.	Ventspils	LV - 3610	Skolas 4	(236) 21014, 22758 m.90103	Artūrs Bože	9.00-17.00
27.	Lauku Jaunievdumu centrs	LV - 5003	Ogre, Upes pr. 16	(250) 47270, 44388, m.46352	Skaidrīte Albertiņa	8.00-19.00
28.	Dārzkopības konsultāciju birojs	LV - 2010	Bulduri, Viestura 6	(250) 752052, 753135	Brigita Paudiņa	

CIK VIŅAI GADU? ATJAUTĪGĀKO
ATBILŽU AUTORUS GAIDA BALVAS

Laukkredīts

Latvijas Lauksaimniecības Finanšu Sabiedrība

LAUKSAIMNIEKI!

Kāpēc Jums jāņem kredītus komercbankās ar 60% likmi gadā, ja Jūs varat aizņēties **Laukkredītā** tikai par 14-16% gadā?

Mēs izsniedzam:

Istermīna aizdevumus (līdz 1 gadam)

- sēklas, mēslojuma, degvielas, ķīmikāliju, lopbarības, nobarojamo lopu un citu apgrozāmo līdzekļu iegādei

Ilgtermiņa aizdevumus (no 1 līdz 9 gadiem)

- lauksaimniecības tehnikas un iekārtu iegādei
- jaunu ražošanas ēku celtniecībai
- esošo ēku remontam un paplašināšanai
- ataudzējamo mājlopu iegādei

Neonakvē - zvani uz **Laukkredīta** pārstāvniecību jau šodien:

- Cēsu pārstāvniecība, tālr. (8-241-) 25260
Bērzaines 5, Cēsis
apkalpo Cēsu, Limbažu, Valkas, Valmieras rajonus
- Gulbenes pārstāvniecība, tālr. (8-244-) 23806
Ābeļu 2, Gulbene
apkalpo Alūksnes, Balvu, Gulbenes, Madonas rajonus
- Jelgavas pārstāvniecība, tālr. (8-230-) 22406
Pasta 37, Jelgavā
apkalpo Bauskas, Dobeļes, Jelgavas rajonus
- Kuldīgas pārstāvniecība, tālr. (8-233-) 22131
Liepājas 44, Kuldīgā
apkalpo Kuldīgas, Liepājas, Saldus, Talsu, Tukuma, Ventpils rajonus
- Līvānu pārstāvniecība, tālr. (8-253-) 43332
Celtniecības 8, Līvānos
apkalpo Daugavpils, Jēkabpils, Preiļu rajonus
- Ogres pārstāvniecība, tālr. (8-250-) 22078
Meža prosp. 9, Ogrē
apkalpo Aizkraukles, Ogres, Rīgas rajonus
- Rēzeknes pārstāvniecība, tālr. (8-246-) 23283
Atbrīvošanas 93a, Rēzeknē
apkalpo Krāslavas, Ludzas, Rēzeknes rajonus

ZIEMASSVĒTKU TĒZES

(Nobeigums. Sākums 3. lpp.)

Tautas saimniecība kārtējama ar vadmotīvu, ka valsts ir atbildīga par saviem pilsoņiem, un balstoties uz šādiem principiem:

1. Likumdevējs ir atbildīgs par pieņemto likumdošanas aktu atbilstību latviešu tautas interesēm.

2. Izpildvara darbojas kā organizējošs centrs un ir atbildīga par sava darba rezultātiem.

3. Atjaunoīte sākama ar izglītības sakārīošanu, nosakot par skolas darba mērķi latviešiem izsenis zināmas vērtības — Dievs, daba un darbs, palīdzot visai sabiedrībai atrast ceļu uz savām saknēm.

Gadu desmitiem esam šķēlīti: mājās palikušie, sveīātne klieģētie, dažādās pusēs karoīošie, partijiskie un bezpartijiskie, likumīgie īpaīnieki un labīciegie ieguvēji... Lai paīi mēs neapjuktu, izvirzu augītāko cilvēciski, ētisko, tiesisko orientieri: esam saīķēluīies tikai divās daļās. Vienā pusē tie, kuri morāli izturēja attīciebā pret Desmit Dieva bauīīiem, otrā tie, kam pietrūka pulvērā...

Uzrunāju tos, kuri izturēja. Šodienā ir mūsu, — rit būs par vēlu. Šodien īīis tēzes var kalpot mūsu brīvībai, rit — viltvārīžu teiktāis — itin labi noderēs mūsu tālākai pavērdzināīšanai. Neļausīmies demagoģijai. Paklausīsim savam prātam un izjūtai. Neaizmirīsim, ka vienreiz jau tauta nepaklausīja savai sirdsbalsij, bet gan runas vīriem. Veltī netērēsīm enerģiju, cinoties "pret kaut

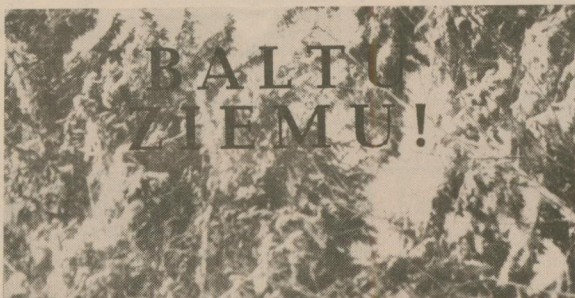
ko". Visus spēkus veltīsim "par" — par Latviju. Nelūģsimies ųelastības kripatas, savu BRĪVĪBU ųemsīm paīi. Paturēsīm tiesības prasīt, lai mūsu ievēlētāis Pilīoņu Kongress iestāījas par tūlītējām tiesībām latvieīšu tautai pašai lemt savu likteni. Mūsu dvēīeļu kopīgā kustība būs tas puteklītis, kas nosvers paīreizējā Lielā līdzīsvārā svaru kausus uz mūsu pusi, un UZVARA būs mūsu.

Aizejot postā 18. Novembra Latvijai, mierīgi un nevienam nezināmi līdzī aizies tie cilvēki, kuriem visos laikos bijīusi un ir sava pilīsoniskā stāja. Atbīdība par notikuīo ųulsies uz Pilīoņu Kongresu un tā pilīvaroto Latvijas Komiteju. Tāpēc runāījet skaidri, bez daudzajiem "D", tautai saprotamā valodā. Ja varat, tad nekavējoties ķersīmies pie valsts sakārīošanas. Darbā drēībes mums sen jau kā mugurā. Ja nevaram, — tad neko. Domāīsim par zārķā velkamo kārtu.

Ir Ziemassvētku laiks. Kristus gaisma kā apskaidrība lai nāk pāri pasaules politiķu prāīiem. Divdesmitā gadsimta latvieīšu intereīšu vēīreizēja nodevība kā Dieva sods nāks pār viņu vadītājām tautām, liekot staigāt tam to moku un pazemojumu ceļu, ko pēģējā pusgadsimītā gāījusi latvieīšu tauta.

Es TICU... kā praviētotī Rakstots... un atkal godībā atnāks tiesāt dzīvos un mirušos un VIŅA valdīīšanai nebūs gala (Svētā Mīse).

*Teodors ųelvis (Tedis)
Izvilkmīks no īīkiču burtnīcas
"Apstākīi ir mainīījusīies".*

NEBALTO DIENU NEBŪS,
JA BALTAJĀS PAR TĀM DOMĀSI

Apdroīīnāīšanas akciju sabiedrība

Ēku apdroīīnāīšana

Kravu apdroīīnāīšana

Mantas apdroīīnāīšana

Celojumu apdroīīnāīšana

Māījdzīvnieku apdroīīnāīšana

«Zajās Kartes» apdroīīnāīšana

Transporta līdzīekļu apdroīīnāīšana

Civiltīiesiskās atbīdīības apdroīīnāīšana

Adrese:

Raiņa bulvāri 15, Preiļi
LV 5300, Latvija
Tālr.: 21128, 21120

Adrese:

Zalā ielā 4a, Līvāni
LV 5316, Latvija
Tālr.: 44977, 43655

Visas polises tiek pārapdroīīnāītas
lielākajās Eiropas pārapdroīīnāīšanas firmās

Latvijas Lauksaimniecības konsultāciju centrs

Rīgas ielā 34, Ozolnieki, Jelgavas rajons, LV-3018
tel. 50433, fax. +29 341097

Kvalificācijas celīšanas institūta darbīnieku tālrunīi

1. Direktors **Ēvalds Dreimanis** ☎ 50225, 50235
2. Speciāliste **Inga Purviņa** ☎ 50235
3. Zemnieku apmācību nodaļas vadītājs **Ivars Kalnītis** ☎ 50214
4. Metodīķe **Līta Stūrmane** ☎ 22264
5. Galvenāis speciālists **Kaspars ųuriņš** ☎ 22264
6. Metodīķis **Uldis Apels** ☎ 50227, 22264
7. Metodīķe **Kristīne Ozolīiņa** ☎ 50227, 22264

Rajona zemnieku konsultāciju birojs, Preiļi, Raiņa bulvāri 19, tālr. 22391 Redkolēģija.
Dībīnātājs un izdevējs — A. Rancāna izdevniecība. Masu informācījas līdzīekļa reģistrācījas aplīciebā Nr. 1609.

Iznāk no 1994. gada 30. decembra, reizi nedēījā — ceturtdienās.
Izdevēja norēķīnu koms Bankas "Baltija" Preiļu filiālē Nr. 000468996.
Adrese: A. Upiīša ielā 3-49, LV-5301, tālrunīs 21516.

1 īiespiedlōksne, metiēns — 2000. eksemplāru. Iespiēsta SIA "SAB", Daugavpīlī, Valkas ielā 1.